

ЕСКИ-АРАПЪ

Около устието на Места има нѣколко села, въ които живѣятъ негри. Едно неотколешно предание разказва, че нѣкой си Хюсеинъ паша владѣялъ тукъ голѣми чифлици. Работниците и слугите му били помаци отъ Родопите, но тия планинци не понасяли жегата и маларията около Кара-Су. Едни измирали, други се разбѣгвали. Тогава пашата довелъ отъ нѣкъде негри. Тия чифлици днесъ ги нѣма, но потомците на негрите сж останали. Иматъ низки и сиви кжщурки, скрити подъ смокви и храсталаци отъ туйа. Отгоре по кирпичените дувари растатъ кактуси съ желти и червени цвѣтове. Лѣте е непоносимо горещо, задушно, и най-слабъ вѣтрецъ не разклаща тръстиките на блатата. Но полето е плодородно. Едри биволи влачатъ ралата и следъ тѣхъ вървятъ орачи, и тѣ черни като тѣхъ. Между младите има истински хубавци: здрави и стройни тѣла, съ обли и корави членове, каточе излѣни отъ черенъ бронзъ. Тия хора сж добри, наивни и безобидни. Щомъ заговорятъ — усмихватъ се сърдечно и весело, като деца. И цѣлото изражение на лицата имъ е въ тая